

Esperantistoj estas vojaĝemaj – tio estas aksiomo. Ankaŭ mondvojaĝoj ne estas nekutimaj por esperantistoj, kaj al tiu ĉi temo ni eĉ dediĉis specialan numeron (2003:3). Ĉiuj vojaĝoj kaj Esperanto-vojaĝoj estas unikaj, interesaj kaj neripetebaj. Sed ĉi-foje temas pri tute aparta vojaĝo: kvin jaroj, tra Eŭropo kaj Azio, per piede! La vojaĝo komenciĝos la naŭan de januaro 2006, kaj la vojaĝanto estas Marino CURNIS [kurniz], 32-jaraŝa italo. Marino opinias ke konsumismo estas la plej malbona el la malamikoj de nia vivo kaj de nia planedo, kaj tial li dediĉis sian vivon al aliaj, nekonsumentaj kaj certe pli interesaj aferoj, kiel arto kaj vojaĝoj.

– Vi multe vojaĝis antaŭe, ĉu ne? Rakontu iun historion el viaj antaŭaj vojaĝaj spertoj!

– Mi komencis vojaĝi en 1998, kaj mia unua vojaĝo estis al Hindio. Mi ĉiam vojaĝis sole, sed mi ĉie renkontis multege da vere specialaj homoj. Tiu vojaĝo plene ŝanĝis mian vivon. aŭ, pli precize, ĉi montris, kiun direkton sekvi. Kaj mi sekvas la direkton de miaj paŝoj al...? Mi ne konas “al” kaj “ĉi”. Tamen mi volus koni tiun ĉi planedon kaj vivi ĉi! Pasigi la tempon laŭvorte promenante tra la planedo, simple gustumante ĉiajn personojn, ejojn, saporojn*, odorojn, eventojn, kiuj faras ĉi tiel nekredeble alloga.

Vi demandis pri interesa vojaĝhistorio. Bone, la tuta vojaĝo estas interesa historio, kaj tagon post tago mi malkovras ion novan pri la mondo kaj pri mi mem! Mi tre ŝatas ĉion! Mi volus rakonti iun aventuron, sed ili estas tiel multaj, ke mi ne povas elekti iun aparte. Tamen, ofte iu rememorita detaleteto portas min jen al meditado ĉe la bordo de Gango, jen al piedirado laŭ santiaga vojo, jen al amikaj babiloj ĉe en la mondo.

– Kiel (kaj kiam) naskiĝis la ideo pri la nuna vojaĝo? Kaj kial la projekto nomiĝas “Pedibus Calcantibus”?

– La plena nomo estas *Eurasia Pedibus Calcantibus*. Pri “Eurasia” estas klare – mi

intencas trairi Eŭropon kaj Azion, tio estas mia nuna revo kaj la ŝanco por sukcesigi mian estontecon. *Pedibus Calcantibus* en la latina lingvo signifas “per piedoj, kiuj premas” [la teron]. Per aliaj vortoj, tio estas vojaĝi kaj dediĉi min mem al io ajn, kion mi volas, kiam mi volas kaj kie mi volas. La projekto naskiĝis en mia kapo ankoraŭ en la lernejo, kiam mi ekstudis pri Marko POLO, la Granda Silka Vojo kaj Aleksandro la Granda. Mi sentis profunde en mia koro, ke mi devus vagadi tra la mondo. Poste mi forgesis tiun ĉi senton, ĉi kiam la vivo prezentis al mi ĉi tiun eblon. Do, ekvoje!

– Tute praktikaj demandoj. Vojaĝi kvin jarojn, sen eblo labori, estas ja tre malfacile ne nur fizike, sed ankaŭ materiale. Do, kiu sponsoras/os la vojaĝon? Ĉu vi fakte laboras nun, aŭ planado de la vojaĝo kaj ĉiuj necesaj preparoj prenas la tutan tempon?

– La projekto estis publikigita januare 2005, kaj mi ja ricevis kontribuojn. Aĉe, *Eurasia Pedibus Calcantibus* interesas amaskomunikilojn (televideo, revuoj kaj ĵurnaloj ktp., ankaŭ interretaj amaskomunikiloj <<http://www.eurasiapc.com/Condivis/Eldonoj.htm>>; <<http://www.eurasiapc.com/02Espera/AmPartnero.htm>>). Mi ankaŭ havas sponsorojn, kiuj volas publikigi siajn fabrikmarkojn – ja tiel ili povas diskonigi ilin tra la tuta mondo! Mi ĉefe petas de sponsoroj ekipaĵojn kaj, se eble, monon. Mi ankaŭ petas la helpon de ĉiuj, kiuj deziras gastigi min dum unu tago (nokto). Vi prave rimarkis, la planado forrabas vere tre multe da tempo, tial mi ne laboras konstante, tamen mi foje kunlaboras kiel instruisto.

– Kaj se mi jam demandis pri la planado, bv. rakonti pli pri tio. Kiel, kiamaniere vi planas ĉi? Kiuj estas la kriterioj viziti unu aŭ alian lokon?

– Mi planas la itineron per mapoj, kiujn mi trovas en bibliotekoj. Komence mi serĉis interesajn lokojn pro arto, historio, geografio, sed tio ĉi postulas tro longan planadon. Mi pensis, ke mi povus renkonti interesajn aferojn ĉie, tiel mi elektis itineron laŭ kilometroj

kaj praktikeco.

– Ĉu via itinero estas strikte fiksita, aŭ ĉu vi povus variigi ĉi surloke – viziti unu lokon anstataŭ alian ktp.?

– Ne, nenio estas strikte fiksita. Normale mi ankaŭ ne elektas la itineron de miaj vojaĝoj – mi kutime elektis nur la celon. Tamen, ĉi-foje mi bezonas sponsorojn, tial mi planis la itineron. Sed vojaĝo kiel tiu ĉi havas multajn obstaklojn, ekzemple, enirvizoj, vetero, miaj kruroj kaj miaj piedoj (*ridetas*) – ja la vojaĝo estas tre longa! Do ĉi povus ŝanĝiĝi iam aŭ iom.

– Verŝajne, vi havas jam klaran bildon, kiel iros la vojaĝo. Kiom da aĵoj vi prenos? Kiuj estas la plej gravaj aĵoj, kiujn vi prenos? Ĉu vi planas tranokti plejparte en tendo kaj ĉe esperantistoj, aŭ tamen en iuj malmultekostaj hoteloj? Kaj same pri manĝado – ĉu vi preferos manĝi en iuj manĝejoj aŭ mem kuiri?

– Mi prenos bagaĝon, kiu pezos maksimume 12-15 kilogramojn. Mi bezonos dormosakon kaj tendon, montoŝuojn kaj montosandalojn, pluvmantelon kaj ŝanĝvestaĵojn, termobotelon, magnetan kompanion kaj paperetojn kun la detaloj pri la vojaĝo. Kvin jaroj signifas kvin malsamajn sezonojn, do necesas ankaŭ malsamaj ekipaĵoj – iu sendos ilin al mi dum la vojaĝo, kiam mi bezonos. Kiam ne eblas uzi tendon, tiam mi tranoktos ĉe gastigantoj aŭ gastejoj (laŭ malaltaj kostoj). Pri manĝado, mi aĉetos ion dum la vojaĝo aŭ iam manĝos en manĝejoj.

– Kiom da vizoj entute vi bezonos? Mi vidis, ke estas en via plano ankaŭ Nordkoreio – ĉu estas facile eniri ĉi? Ĉu ne estas malfacilaĵoj pri vizoj Ĝenerale?

– Unu el la celoj de *Eurasia Pedibus Calcantibus* estas montri, ke nia planedo ankoraŭ apartenas al ni, ke ne estas limoj, escepte de la naturaj limoj. Mi ankaŭ volas montri, ke eblas trairi tiun ĉi mondon trans ĉi truditaj limo. Tial mi ekde la komenco esperis pri pozitivaj reagoj rilate la vizojn (kaj mi ankaŭ kontaktis eminentajn politikistojn kaj religiulojn por faciligi la aferon). Tamen,

Karnavalo en Lanzarote